

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.— Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0.15

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθῆναις

Ὁδὸς Αἰόλου, 117, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'—Τόμ. 6^{ος}.

Ἐν Ἀθῆναις, τὴν 15 Μαΐου 1899

Ἔτος 21^{ον}. — Ἀριθ. 20

ΟΙ ΧΡΥΣΟΘΗΡΑΙ ΤΗΣ ΑΦΡΙΚΗΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ANDRÉ LAURIE]

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 152)

Τὸ πρᾶγμα δὲν εἶχεν οὕτω καὶ διὰ τοὺς λευκοὺς. Αὐτοὶ εἶχον τὴν ἐμπορικὴν τῶν ἀξίαν καὶ οἱ ἔμποροι ἔτρεμιν διὰ τὴν ζωὴν τῶν. Ἐνῷ ἐβάδιζον, ἔρριπτον βλεμματα φιλαργύρων ἐπὶ τῆς Κοραλίας, καὶ δὲν ἐβράδυνον νὰ ἐννοήσουν, ὅτι ἡ κόρη τοῦς ἠκολούθει μὲ πολλὴν δυσκολίαν. Ἡ δυστυχὴς, καταβεβλημένη ἀπὸ τὴν ἀσθένειαν, ἐσύρρετο πλησίον τῆς Μαργαρίνας, μὲ τὸ πρόσωπον λευκὸν ὡς κρίνον τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐδοξισμένους, ἀποκαμωμένη καθ' ὁλοκληρίαν.

Ὁ Χασσάν τὴν ἐπλησίασε.

— Φαίνεσαι κουρασμένη, τῆς εἶπεν. Ἐμεῖς μὲ ὅλα αὐτὰ ποῦ μᾶς ἔκαμες τὸ πρωί, σὲ ἀγαποῦμε. Εἶδες πῶς μ' ἓνα σου λόγο σὲ ἐλύσαμεν ἀμέσως, καὶ τώρα ἐσὺ καὶ οἱ δικοί σου περιπατεῖτε ἐλεύθεροι, πρᾶγμα ποῦ δὲν το κάμνομεν σὲ κανένα.

— Ἀφρὴς τὰ αὐτὰ, δὲν περνοῦν ἔς ἐμένα, εἶπεν ἡ Κοραλία Μασσαί, μὲ περιφρονητικὸν τόνον. Ὅ, τι ἔκαμες, τὸ ἔκαμες διὰ τὸ συμφέρον σου. Σὲ γνωρίζομεν καλά, καὶ μὴ νομίζης πῶς θὰ μᾶς γελᾷς μετὰ τὴν ὑποκρισίαν σου. Ἄν θέλῃς νὰ μᾶς δείξῃς πῶς εἶσαι καλλίτερος ἀπὸ ὅ, τι φαίνεσαι, βγάλε τὰς ἀλυσίδας ἀπ' αὐτοὺς τοὺς δυστυχισμένους, διώξῃς μακριὰ τὰ σκυλιά σου, καὶ τότε θὰ σε πιστεύσωμεν.

— Αὐτὸ ποῦ ζητεῖς εἶνε ἀδύνατον, εἶπεν ὁ Χασσάν. Ζήτησέ μου ὅ, τι ἄλλο θέλῃς. Θέλεις νὰ βάλω δύο ἀπ' αὐτοὺς νὰ σε σηκώσουν;

— Ὅχι, ἀπεκρίθη ἡ δεσποινὴς Μασσαί. Ἀρκετὰ εἶνε φορτωμένοι. Ἐγὼ θὰ περπατήσω ὅσον εἴμηναι. Ἐγὼ θὰ ἔλθω θὸ θάνατος νὰ πορέσω, καὶ ἂν ἔλθῃ θὸ θάνατος νὰ με γλυτώσῃ ἀπ' τὰ χέρια σου,

θὰ εἶνε ἡ μόνη μου εὐτυχία... Φθάνει... Ὅστε λέξιν πλέον...

Ἀπέστρεψε τὸ πρόσωπόν της, καὶ ὁ δουλέμπορος, ταπεινωμένος, ἐσιώπησε πάλιν.

Ἐν τούτοις, ἀπὸ τινος οἱ ὁδοιποροὶ ἤκουον ὀπισθεν τῶν ἐνὰ παράδοξον θόρυβον, ἐν φύσημα βραχνὸν καὶ ἰσχυρόν, καὶ μετ' ὀλίγον μία γνώριμος κραυγὴ ἔφθασεν εἰς τὰ ὦτα τῆς Κοραλίας.

«Ὁ Γολιάθ!» ἐφώνασε, σταματῶσα Ὁ ἐλέφας ἐφάνη ἐν τῷ μέσῳ τῶν δέν-

δρων καὶ ἔτρεξε κατ' εὐθείαν πρὸς τὴν Κοραλίαν. Ἦρχισε νὰ τὴν θωπεύῃ μετὰ τὴν προδοτικὴν του, σείων τὴν οὐράν καὶ τὰ ὦτα, μὲ τὸ χαρακτηριστικὸν ἐκεῖνο μουρμούρισμά του, τὸ ὁποῖον ἤρχιζεν ὡς ἂν εἴητο εὐχαριστήσιμος. Ἐξῆρνα τὴν ἐσήκωσε καὶ τὴν ἐτοποθέτησεν εἰς τὴν ράχιν του.

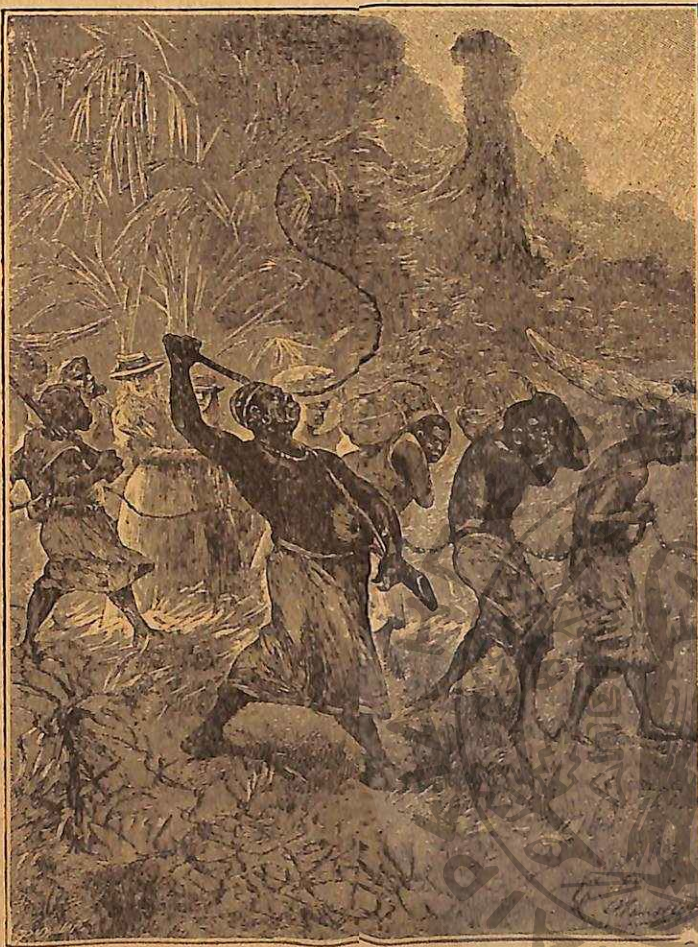
Ὁ Ρουρούκος, μανιώδης, ἤρπασε τὸ ὄπλον του, διὰ νὰ πυροβολήσῃ κατὰ τοῦ ἐλέφαντος, ἀλλ' ὁ Χασσάν, καὶ αὐτὸς θυμωμένος, τὸν ἀνεχάιτισε:

«Στάσου, ἀνόητε! ἐφώνασε. Τὸ ἄστρον θὰ συγκατανεύσῃ νὰ ἐλθῇ καβάλα εἰς τὸν ἐλέφαντα, καὶ δὲν θὰ κουράζεται.

— Μὰ ἂν φύγῃ; εἶπεν ὁ Ρουρούκος.

— Τί εὐκολώτερο, παρὰ νὰ δέσωμε τὰ πόδια τοῦ ζῴου, εἰς τρόπον ὥστε νὰ μὴν εἴμπορῃ νὰ τρέξῃ; Ἀφρὴς με ἐμένα νὰ κάμω ὅπως ἐξέρω. Ἀπ' τὸ κορίτσι αὐτὸ θὰ κερδίσωμεν περισσότερα παρὰ ἀπ' ὅλο μας τὸ φορτίον... Ἄν τὴν ἀφήσῃς νὰ περπατήσῃ ἀκόμῃ, σὲ λίγο θὰ τὴν χάσωμεν, καὶ ὅλοι μας οἱ κόποι πᾶνε ἔσθ' χαμένα. Ἐπεὶτα ὡς ποῦ νὰ φθάσωμεν, τὰ δόντια τοῦ ἐλέφαντος θάχουν μεγαλώσῃ καὶ θὰ τα μοσχοπυλίσωμεν. Ἐλα λοιπόν, ἀφρὴς τὸν «πατέρα τῶν αὐτιῶν» νὰ ἐλθῇ μαζί μας.

Ὁ Ρουρούκος ἐμουρμούρισεν, ἀλλ' ὑπέκυψεν εἰς τὰ λογικὰ ἐπιχειρήματα τοῦ Χασσάν. Οἱ πόδες τοῦ ἐλέφαντος συνεδέθησαν, καὶ τὸ ζῴον ἠκολούθησε τὸ καραβάριον. Ὁ Χασσάν μάλιστα

• Τὸ φρικτὸδες θέαμα τῶν βρασάνων, τὰ ὁποῖα ὑπέφερον οἱ μαῦροι... (Στλ. 158, στήλ. α')

έπενόησε και έν άλλο μέσον μεταφορᾶς τῶν λευκῶν. Κατεσκεύασε δύο αἰώρας, ὅπως αἱ κρεμαστά κλίναι τῶν ναυτῶν έντός τῶν πλοίων, τὰς ὁποίας ἐκρέμασεν ἀπὸ τοὺς ὀδόντας τοῦ ἐλέφαντος, καί έντός αὐτῶν αἱ δύο νεάνιδες καί ἡ Μαργαρόνα ἐξηκολούθησαν τὸ ταξιδεῖόν των.

Ὁ πυρετός, ὁ ὁποῖος κατέκαψε τὴν Κοραλίαν, τὴν ἠνάγκασε νὰ δεχθῇ τὴν ἀνέλπιστον κλίνην, καὶ καθ' ὅλην ἐκείνην τὴν ἡμέραν, λικνιζομένη ἀπὸ τὸ μεγαλοπρεπὲς βᾶδιμα τοῦ ἐλέφαντος, ἦτο βυθισμένη εἰς μίαν νάρκη, πλήρη μεταγχολικῶν ὀνείρων.

Ὁ Γεράρδος, εὐχαριστημένος τώρα, ἐδάδιζε πλῆσιόν της, βυθισμένος καὶ αὐτὸς εἰς σκέψεις. Ἐνίστε ὁ ἐλέφας τὸν περιέβαλλε μὲ τὴν προδοσίδα του τρυφερώτατα, ὡς νὰ ἤθελε νὰ του ὑπενθυμίσει ὅτι ἦτο φίλος του. Καὶ ὁ Γεράρδος τὸν ἐθώπευε.

Κατὰ τὸν ἐσπερινὸν σταθμόν, ὁ Χασσάν ἔστησε μίαν μεγάλην σκηνὴν διὰ τὴν Κοραλίαν, τὴν Λίαν καὶ τὴν Μαργαρόναν. Προσέφερεν ἐκτὸς τούτου καὶ μίαν φιᾶλην θεϊκῆς κινήσεως εἰς τὸν Γεράρδον διὰ τὴν ἀδελφὴν του, δῶρον τὸ ὁποῖον ἐδέχθη ἐκείνος μετ' εὐγνωμοσύνης αὐτὴν τὴν φορὰν, διότι ἐπὶ τὸσον καιρὸν ἔβλεπε τὴν Κοραλίαν τηχομένην ὑπὸ τοῦ πυρετοῦ, χωρὶς νὰ δύναται νὰ τη παρὰσχῇ τὴν παραμικρὰν βοήθειαν.

Τὸ πολὺτιμον φάρμακον καὶ ὁ δροσερὸς ἀήρ τῆς νυκτὸς ὥρλησαν πολὺ τὴν πάσχουσαν. Τὴν ἐπαύριον ἡ νεάνις ἦτο πολὺ καλλίτερα, καὶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον, μὲ τὴν ἀλλαγὴν τοῦ κλίματος, ἀνέλαβεν ἐντελῶς.

Βαθμῶν ὅσοι λευκοὶ ἐσυνείθισαν τὴν ζωὴν τὴν μονότονον τοῦ ταξιδίου τούτου, μὲ τὰς αὐτὰς πορείας, μὲ τοὺς αὐτοὺς σταθμούς, μὲ τὰς αὐτὰς ὥρας τοῦ ὕπνου καὶ τῆς ἐξεγέρσεως, διὰ μέσου χώρας, ἡ ὁποία δὲν ὠμοίαζε πυστῶς μὲ τὴν χώραν τῶν Μοερῶν.

Ἡ χώρα αὕτη ἦτο ὠραιότατη, μὲ τὰς ποικιλίας τοῦ ἐδάφους καὶ τῆς χλωρίδος της, καὶ ἂν ἔλειπεν ἀπὸ τοὺς λευκοὺς ἡ συναίσθησις τῆς δουλείας, καὶ τὸ φρικτὸς θέαμα τῶν βασάνων, τὰ ὁποῖα ὑπέφερον οἱ μαῦροι, τὸ ταξιδεῖον αὐτὸ θὰ ἦτο πλήρες θεληγῆτρων.

Πολλὰκις ἐν τῷ μεταξύ ἡ Κοραλία ὠμίλησε πρὸς τὸν Χασσάν καὶ τὸν παρεκάλεσε νὰφαίρῃ τὰ δεσμά ἀπὸ τοὺς δυστυχεῖς μαῦρους. Ἐκείνους ἀντέτασσε πάντοτε τὴν ἰδίαν ἐπίμονον ἀρνήσιν. Ὁ Γεράρδος ἐπίσης παρεκάλεε τὸν Χασσάν ἰδιαιτέρως διὰ τὸν Μπρέκον. Εἰς μάτην ὅμως. Ὁ δυστυχὴς μαῦρος ἐν τοῦτοις ἦτο τὸσον καλός, ὥστε ἔμενε εὐχαριστημένος, βλέπων τοὺς φίλους του ἐλευθέρους· ἐγγελοῦσε μάλιστα συχνά, ἐψάλλε διάφορα ᾄσματα, καὶ προσεπαθεῖ νὰ καταστήσῃ ὀλιγώτερον σκληρὰν δι-

αὐτὸν τὴν ἀνάδασιν ἐκείνην τοῦ Γολγοθᾶ.

Ὁ Ἄμπρουκος ἐδάδιζε σκυμμένος, ταπεινός, βυθισμένος εἰς ἀγρίαν σιωπὴν. Τὸ ἐσπέρας, ὅταν ἐστάθμουν, ἡ Κοραλία διέτρεχε τὰς τάξεις τῶν αἰχμαλώτων, ἐνθαρρύνουσα αὐτοὺς μὲ γλυκυτάτους λόγους. Τοὺς ἔφερε κρῦο νερὸ καὶ ὀπωρικά, καὶ ἔπερνε εἰς τὰς ἀγκάλας της τὰ βρέφη των. Οἱ δυστυχεῖς ἠσπάζαντο τὰς χεῖρας της, κλαίοντες.

Ἡ καλωσύνη τῆς Κοραλίας δὲν περιωρίζετο μόνον εἰς τοὺς ἀνθρώπους. Ἐξετείνετο ἀκόμη καὶ εἰς τὰ ζῷα, καὶ βαθμῶδὸν κατῴρθησε νὰ ἐξημερώσῃ καὶ αὐτὰ τὰ ἀγρίοσκυλα τῶν Ἀράβων, τὰ ὁποῖα ἔτρεμαν καὶ οἱ ἴδιοι οἱ κύριοί των, τὰ κατεδάμαζαν δὲ μόνον μὲ τὸ μαστιγιῶν εἰς τὰς χεῖρας. Μ' ἐκπληξίν των ἔβλεπαν τώρα οἱ Ἀράβες τὰ ἄγρια αὐτὰ ζῷα νὰ ἔρπωσι, νὰ σύρῳνται πρὸ τῆς Κοραλίας, μὲ κρεμασμένα τὰ μεγάλα των αὐτιά, καὶ νὰ σείουν τὴν οὐράν, ἐνῶ ἐκείνη ἐθώπευε τὰς τεραστίας κεφαλὰς των. Καὶ ὅμως διὰ νὰ τὰ δαμάσῃ, δὲν εἶχε μεταχειρισθῇ ἄλλο τι, παρὰ τὰ γλυκὰ της λόγια καὶ τὸν καλὸν της τρόπον καὶ κἀνένα κομμάτι φραγῆτόν ποῦ καὶ ποῦ. Οἱ Ἀράβες ἐξεπλήσσοντο τὸσφ μαῶλλον, καθ' ὅσον ἐγνώριζον τὴν ἀγρίαν φύσιν τῶν σκύλων αὐτῶν καὶ τὸ ἔμφυτον μίσος, τὸ ὁποῖον ἐδείκνυν πρὸς τοὺς δεσμευμένους, ἐκ κληρονομικότητος ἴσως, διότι πρὸ ἀμνημονεύτων χρόνων οἱ Σουδαναῖοι τοὺς μετεχειρίζοντο πρὸς φρούρησιν τῶν αἰχμαλώτων. Τὸ πρᾶγμα ἦρχισε νὰ σκανδαλίζῃ ὡς ἱεροσύλια τὸν Ρουρῶνον, ὁ ὁποῖος ἦτο βέβαιος πλέον ὅτι ἡ Κοραλία ἦτο μάγισσα! Ἐπρότεινε μάλιστα πολλὰκις εἰς τὸν Χασσάν νὰ τὴν φονεύσῃ. Ἀλλ' ὁ Χασσάν τὸν κατεπράυνεν, ὑπενθυμίζων εἰς αὐτὸν ἐκάστοτε τὴν ἐμπορικὴν της ἀξίαν.

Ὁὕτως ἐξηκολούθησεν ἐπὶ ἡμέρας καὶ μῆνας ἡ μονότονος αὕτη πορεία, τῆς ὁποίας οὐδεὶς, ἐκτὸς τοῦ Χασσάν, ἐγνώριζε τὸ τέρμα. Ἰδιαιτέρα λεπτομέρεια τῆς πορείας αὐτῆς ἦτον, ὅτι ὁ ἀρχηγὸς τῶν Ἀράβων ἀπέφυγε τὰ κατωκημένα μέρη. Τὸ πρᾶγμα κατ' ἀρχὰς ἦτο εὐκόλον, ἐν ὅσφ ἐδάδιζον ἀνὰ μέσον τῶν βουνῶν καὶ τῶν ἐρήμων. Κατὰ τὸν τρίτον ὅμως μῆνα τοῦ ταξιδίου, κατερχόμενοι πρὸς μεσημβρίαν, εὗρισκοντο συχνάκις πρὸ διαφόρων συνοικισμῶν ἰθαγενῶν. Ἡ τάσις τότε τοῦ ἀρχηγοῦ πρὸς ἀποφυγὴν αὐτῶν, ἐγένετο καταφανής. Ἀλλως τε ἡ θέα τῶν ἀλυσσοδεμένων αἰχμαλώτων ἔτρεπεν εἰς φυγὴν καὶ τοὺς ὀλίγους ἀνθρώπους, τοὺς ὁποίους συνήντων καθ' ὁδόν.

Ἡ μακρὰ αὕτη καὶ ἐπίπονος ὁδοπορία ἐπόμενον ἦτο νὰ προσεγγίῃ καθημερινὰς ἀπωλείας ἀνθρώπων. Οἱ δυστυχεῖς αἰχμαλῶται, ὑποκύνοντες εἰς τοὺς κόπους καὶ τὰς στερήσεις, ἐπιπτον ἡμιθα-

νεῖς καθ' ὁδόν. Ὁ Ρουρῶκος ἀπὸ τότε ψυχρῶς τὰ δεσμά των, καὶ ἐγκτελείπεν εἰς τὴν τύχην των. Οἱ σύντροφοί των ἐφορτῶνοντο ἐκ τούτου διπλάσιον βάρος.

Εἰς πρώτην ὁμως εὐνοϊκὴν εὐκαιρίαν οἱ ἐλλείποντες ἄνδρες ἀνεπληρῶντο καραβάνιον ἔκαμνε συχνάκις σταθμὸν ἢ τριῶν ἡμερῶν. Ὁ Χασσάν, ἀλουθούμενος ἀπὸ μερικὸς ἐκ τῶν ὀδῶν του, ὀπλισμένους ὡς ἀστακούς, ἐξεστράτευε διὰ τὸ ἀνθρωποκυνήγιον τὸ, καὶ μετ' ὀλίγον ἐπέστρεψε μὲ νεοδυστυχεῖς. Τὴν ἐπαύριον ἡ πορεία ἐπενελαμβάνετο, ἀφίνουσα ὀπισθὲν τῆς μαῦρας ἔχνης τοῦ ἐγκλήματος καὶ τὸν τρόμου.

Ἡ Κοραλία, καθ' ὅλον τὸ διάστημα πρὸ τῶν φρικτῶν αὐτῶν θεαμάτων, ἔμενε σιωπηλή. Τῆς ἐφαίνετο ὅτι ἔβλεπε φοβερὸν ὄνειρον· καὶ τὰ κτηνώδη πρὸς πα, τὰ ὁποῖα τὴν περιεστοίχιζαν, τῆς φαίνοντο ὡς μορφαὶ ἐφιάλτου. Ἐνίστε ὅταν ἀνεμνησκέτο τὴν παλαιὰν τὴν ζωὴν καὶ τὰς καθημερινὰς της ἀσχολίας ἐν Παρισίοις, τῇ ἐφαίνετο ὅτι εἶχε ἄλλος ἄνθρωπος.

Ἐν τούτοις δὲν εἶχε μεταβληθῇ τὸ λυ. Χάρις εἰς τὰς φροντίδας τῆς Μαργαρόνας, ἦτο πάντοτε εὐπρεπὸς ἐνδεδεμένη καὶ κτενισμένη, ὅσον ἐννοεῖται ἐπέτρεπον αἱ περιστάσεις, τὸ δὲ πρᾶγμὰ πόνος τῆς διετῆρε τὸ ὠραῖόν του παρὰ νικὸν χρῶμα, διὰ τὸ ὁποῖον ἐσεμνύνοντο ἡ Μαργαρόνα καὶ ὁ Γεράρδος.

Δὲν συνέβαινε τὸ ἴδιον καὶ διὰ τοὺς ἄλλους. Αὐτοὶ εἶχον καταντήσῃ χαλκοῦ σῶποι, ὡς ἐρυθρόδερμοι. Ἡ Λίνα ἐπὶ σῆς ἦτο πολὺ ἡλιοκαμμένη, εἶχε φθάσῃ εἰς τὸ ἀνάστημα σχεδὸν τὴν Κοραλίαν. Ὁ Γεράρδος ἦτο πλέον ἄνδρα, κατὰ τὸ σῶμα καὶ κατὰ τὴν ψυχὴν, ἐνθουμος, αἰσιόδοξος καὶ ἐνθαρρύνων πάντοτε τοὺς συντρόφους του κατὰ τὰς ὁρας τῆς ἀθυμίας καὶ τῆς ἀπογοητεύσεως.

«Ὅλα πᾶνε καλά, ἔλεγε. Βαδίζομεν πρὸς Νότον, δηλαδὴ πρὸς Τράνσβαλ...»

Ἦτο τὸ αἰώνιον συμπέρασμά του, ὁποῖον ἐφαῖδρυνε τοὺς φίλους του καὶ τοὺς ἐδίδε θάρρος καὶ τὸ μέλλον. Ἐὰν ἔλειπε καὶ ὁ Γολιάθ, ὁ ὁποῖος ἐξηκολούθει νὰ μεταφέρει τὰς δύο νεάνιδας, τὰ δυστυχῆ αὐτὰ πλάσματα πολλοῦ θὰ εἶχον ὑποστῇ τὴν τύχην τῶν μαῦρων αἰχμαλώτων. Καὶ ὅμως τώρα λικνιζόμενοι ἀπὸ τὸ ρυθμικὸν βῆμα τοῦ ἐλέφαντος, ἐταξίδευον σχεδὸν ἀκόμα.

Ὁ Γεράρδος, πεζοπόρος ἀνάματος, δὲν ἤθελγε ποτὲ νὰ καθαικεύσῃ τὸν Γολιάθ, μολονότι τὸ ζῷον τοῦ ἐδίδε πολλὰκις νὰ ἐννοήσῃ, ὅτι ἦτο εὐδιάθετος σηκώσῃ καὶ αὐτόν. Δὲν ἐλησμένον ἦτο καὶ τὰς περιποιήσεις τοῦ Μπρέκον. Πολλὰκις τὸν ἐσήκονε, ἀλυσσοδεμένον

ὅπως ἦτο, εἰς τὸν ἄερα, χάριν παιδιᾶς, ἡ ὅταν τὸν ἔβλεπεν ἀποκαμωμένον ἀπὸ τὴν ζέστην, ἐδύθιζε τὴν προδοσίδα του εἰς κἀνὲν ρυακίον τῆς ὁδοῦ, καὶ πλησιάζων τὸν μαῦρον, τοῦ ἐχάριζε μίαν εὐεργετικὴν ψυχρολουσίαν.

Ἐκ τῶν γεωγραφικῶν ὀνομάτων, τὰ ὁποῖα ἤκουεν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν, ὁ Γεράρδος, συνδυάζων τὰ πενιγράς αὐτὰς πληροφορίες, συνεπέρανεν ὅτι εἶχον ὁδοιπορήσῃ κατὰ πρῶτον μεταξύ τοῦ ὀρους Ἐλγού καὶ τοῦ ὄρους Κενίδ, καὶ ἀπὸ ἐπείρασεν τὴν λίμνην Οὐκερούην, εὗρισκοντο ἤδη εἰς τὸ ὁροπέδιον Ὁδοουμυζί.

Ἡμέραν τινά, κατὰ τὸν τέταρτον μῆνα τοῦ ταξιδίου των, ἀπὸ τὸ ὕψος ἑνὸς ὁροπέδιου, οἱ ταξιδιωταὶ παρετήρησαν ἐκτεινόμενην ἐνώπιόν των, εἰς μακρυνὴν ἀπόστασιν, τὴν κυανὴν σινδόνην μιᾶς λίμνης, περιβαλλομένης ὑπὸ βουνῶν. Οἱ Ἀράβες, ὄντινες ἀπὸ πολλῶν ὥρων ἐδείκνυν σημεῖα ζωῆς συκινήσεως, ἐσταμάτησαν ἀμέσως φωνάζοντες:

«Ἡ Ταγκανίκα! Ἡ Ταγκανίκα!...»

Τὸ ὄνομα αὐτὸ ἤρκεσε νὰ γαλβανίσῃ τοὺς αἰχμαλώτους, ὅπως εἶχε γαλβανίσῃ καὶ τοὺς φύλακας των. Ἦτο λοιπὸν ἡ περιφημὸς λίμνη, ἡ ἐπὶ αἰῶνας ὀλοκληροῦς ἀγνωσμένη, τὴν ὁποίαν οἱ Εὐρωπαῖοι περιηγήται πρὸ ὀλίγων μόλις μῆνῶν ἀνεκάλυψαν καὶ κατέλαβον! Μόνον ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ τῆς προσεγγίσεως αὐτῆς, ὁ Γεράρδος καὶ ἡ Κοραλία ἐνόμιζον πλέον ὅτι εὗρισκονται ἐν μέσφ χώρας πολιτισμένης.

(Ἐπεταί συνέχεια.)

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΝΩΜΙΚΑ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΑΝΑΝΙΑ

ΕΜΠΝΕΥΜΕΝΑ ΕΚ ΤΩΝ ΠΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Ἰδοὺ καὶ ἡ πρώτη συνταγὴ τοῦ Ἰατροῦ τῶν Συνδρομητῶν μας: «Ἄν ἔχετε βήχα, νὰ πάρετε... τὰ μέτρα σας καὶ νὰ φυλαχθῆτε. Ἄν ἔχετε συνάχι, νὰ πάρετε... μανδύλια.»

*

*

Δὲν ἀπελπίζομαι διὰ παιδίον, τὸ ὁποῖον ἔχει Ἀνήσυχον Πνεῦμα. Ἡ ζωὴν φιλομάθεια ἄγει κατ' εὐθείαν πρὸς τὴν πολυμάθειαν.

*

*

Εἰς πᾶσαν περίστασιν, ἄκουε τὴν Μυστικὴν Φωνὴν τῆς συνειδήσεώς σου.

*

*

Ἡ ἐνάρετος νεότης προμηνύει τὴν ἐποχὴν τῆς ἀκμῆς, ὅπως ἡ Φεγγάδουλη Αὐγούλα τὴν ὠραίαν ἡμέραν

*

*

Πρὸς ἐπιτέλεισιν τῶν μεγάλων πράξεων, ὁ νοῦς γίνεται Πιστὸς Σύμμαχος τῆς καρδίας.

Ὁ γνωρίζων ἱστορίαν καὶ ἀγαπῶν τὸ Ἰστορικὸν Ἄστυ, εἶνε κατ' ἀνάγκην... Ἐχθρὸς τοῦ Σύλλα.

*

*

Φύλαττε εἰς τὰ στήθη σου ἀκοίμητον καὶ ἀναλλοίωτον τὸ Ἑλληνικὸν Ἀίσθημα. Εἶνε θησαυρός.

*

*

Εἰς τὴν ζωὴν παρουσιάζονται ἐνίοτε περιπλοκαί, αἱ ὁποῖαι πρέπει νὰ λύωνται ὅπως ἔλυσεν ὁ Μείγας Ἀλέξανδρος τὸν Γόρδιον Δεσμόν: Διὰ τοῦ Ἡρωικοῦ Σίφους.

*

*

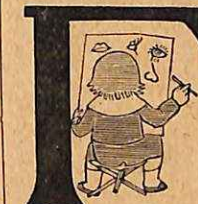
Μίαν ἡμέραν τὸ Μικρὸν Πειρακτῆριον ἠκούσθη λέγον:

— Νομίζω ὅτι οἱ Πεζοναῦται ὑπάγονται εἰς τὴν συνομοταξίαν... τῶν ἀμφιβίων.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΑΠΟ ΤΑΣ ΕΚΘΕΣΕΙΣ

Η ΕΚΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΠΑΡΝΑΣΣΟΥ

ΝΟΜΗ ἀντίθετος, νομίζω, δὲν ὑπάρχει. Ἡ Ἐκθεσις, τὴν ὁποίαν διοργάνωσε τὸ Καλλιτεχνικὸν τμήμα τοῦ Συλλόγου «Παρνασσῶ» ἐπέτυχε πολὺ περισσότερον ἄφ' ὁ-

σον ἐπερίμενε κανεὶς... Ἐγὼ τουλάχιστον, ὅταν ἤκουσα ὅτι ὁ «Παρνασσὸς» σχεδιάζει μίαν Ἐκθεσιν, εἰς τὴν ὁποίαν δὲν θὰ ἐδέχετο παρὰ μόνον ἑρασιτέχνας, καὶ δὲν θὰ ἐξέθετε παρὰ ἔργα Πηλοπλαστικῆς, Πυροχαρτικῆς, Τεχνητῆς Ἀνθοποιῆς καὶ Φωτογραφίας, ἀμφέβαλα πολὺ ἂν τὰ ἔργα αὐτὰ, καὶ κατὰ ποῖον καὶ κατὰ πόσον, θὰ ἦσαν ἄξια δημοσίας ἐκθέσεως. Ἀλλ' αἱ ἀμφιβολίαι μου διελύθησαν διαμίας, μόλις εἰσῆλθα καὶ ἔρριψα ἐν βλέμμα εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν τοῦ Συλλόγου.

Πλούτος ἀληθινός! Πόσαι φωτογραφίαι, — μοῦ εἶπαν ὅτι εἶνε περισσότεραι ἀπὸ χίλια! — πόσα καλλιτεχνήματα πυροχαρτικῆς καὶ πηλοπλαστικῆς! τί πλήθος ἀπὸ τεχνιτῶν ἄνθων! Ἀδόμη καὶ ἔργα πλαστικῆς ἦσαν ἐκτεθειμένα... Ἐμεινα τρεῖς ὁλοκλήρους ὥρας, περιεργαζομένη τὴν πλουσίαν αὐτὴν Ἐκθεσιν, καὶ πάλιν δὲν ἠμπορῶ νὰ εἶπω ὅτι εἶδα ὅλα τὰ ἐκθέματα μὲ τὴν ἀπαιτουμένην προσοχήν. Θὰ μου ἐχρειάζοντο ἡμέραι διὰ νὰ τα παρατηρήσω ἕνα ἕνα λεπτομερῶς. Δι' αὐτὸ καὶ αἱ ἐντυπώσεις μου θὰ εἶνε σύντομοι, ὅπως σχετικῶς καὶ ἡ ἐπίσκεψίς μου.

Ὁφείλω νὰ εἶμαι εἰλικρινής. Ἀδιάφορον ἂν οἱ ἐκθέται ἦσαν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὁμόφυλοί μου... Δὲν μου ἤρσαν

ὅλα τὰ ἔργα. Εἰμπορῶ μάλιστα νὰ εἶπω, ὅτι τὰ περισσότερα δὲν ἦσαν ἐντελῶς τοῦ γούστου μου. Εἰμπορεῖ τὸ γούστό μου νὰ μὴν εἶνε τέλειον-δὲν τὸ ἀρνούμαι, — ἀλλὰ καθέννας, βλέπετε, μὲ τὸ γούστό του ἀρέσει ἢ δὲν ἀρέσει. Λοιπόν, εἶδα συνδυασμοὺς χρωμάτων, ποῦ δὲν μου ἤρεσαν διόλου· εἶδα σχήματα ποῦ μου ἐφάνησαν ἀκαλαίσθητα· εἶδα χειροτεχνήματα παραφορτωμένα μὲ καλλωπισμοὺς ἀμφιλόλους, ὡς γυναῖκας βαρβάρους· ἀπὸ πολλὰ εἶδα νὰ λείπῃ ἡ ἀπλότης ἐκείνη καὶ ἡ αὐστηρὰ καλαισθησία, ἡ ὁποία χαρακτηρίζει τὴν τέχνην τῶν πολιτισμένων ἀνθρώπων· καὶ ἀπὸ μερικὰ πάλιν ἔλειπε καὶ αὕτη ἡ στοιχειώδης τέχνη, ὥστε νὰ πορῇσω πῶς τὰ ἐδέχθησαν εἰς τὴν Ἐκθεσιν...

Ναί· ἀλλὰ μήπως ἦσαν ὀλίγα καὶ τὰ ὠραῖα; Εἶδα ἄνθη τὸσον λεπτὰ καὶ φυσικὰ, ὥστε μὲ πολλὴν δυσκολίαν θὰ τα ἐξεχώριζα ἀπὸ τὰ ἀληθινὰ. Εἶδα σταφύλια καὶ ἄλλα ὀπωρικὰ τὸσον τέλεια, ποῦ μου ἦλθε... νὰ τα φάγω. Εἶδα ἐπιπλαστολισμένα διὰ πυροχαρτικῆς τὸσον εὐμορφα, ὥστε μοῦ ἦλθεν ὄρεξις νὰ μάθω καὶ ἐγὼ τὴν ὠραίαν αὐτὴν τέχνην. Εἶδα πτότα καὶ ἄγγεῖα στολισμένα μὲ ἄνθη καὶ φύλλα πηλοπλαστικῆς τὸσον καλαίσθητα, ὥστε δὲν ἐχόρταινα νὰ τα βλέπω. Καὶ ἐπὶ τέλους εἶδα φωτογραφίαις ἑρασιτεχνῶν τὸσον τελείας, ὥστε δὲν θὰ τὰς ἤλλαζα μὲ ἔργα ζωγράφων.

Αὐτὰ ὅλα δὲν εἶνε ἱκανὰ νὰ δείξουν τὴν προδόσιν μας εἰς τὰ εἶδη αὐτὰ τῆς τέχνης, καὶ νὰ τιμήσουν τὴν ἀθηναϊκὴν κοινωνίαν, εἰς τὴν ὁποίαν ἀνήκουν οἱ ἐκθέται καὶ αἱ ἐκθέτιδες; Αὐταὶ προπάντων πόσον ἐπαίνων δὲν εἶνε ἄξια! Δὲν ἤξευρε κανεὶς, ὅτι καταγίνονται τὸσον πολλὰ καὶ μὲ τὴν ἐπιτυχίαν. Ἐπρεπε νὰ γίνῃ ἡ Ἐκθεσις τοῦ Παρνασσῶ, διὰ νὰ μάς το μᾶθῃ.

Ὁνόματα δὲν θάναφέρω. Εἶνε τόσα πολλὰ τὰ ἄξια ἰδιαίτερας μνείας! Ἐξαίρεσιν μόνον θὰ κάμω διὰ τὸ Τμήμα τῆς φωτογραφίας, εἰς τὸ ὁποῖον εἶδα καὶ ἔργα μερικῶν συνδρομητῶν μας. Οἱ ἀδελφοὶ Ι. καὶ Π. Κουτσαλέξης ἔχουν ἐκθέσῃ δεκαοκτὼ φωτογραφίας πολὺ ἐπιτυχημένας (ἐκείνη μάλιστα ποῦ παριστᾷ τὸν πατέρα των, ὅταν κουρεύεται, τυλιγμένον μὲ τὴν ἐμπροσθέλλαν, τί ἀστείαι ποῦ εἶνε!) Ἐπίσης ὁ Κλεισθένης Γ. Φιλάρετος ἐκθέτει ὀκτὼ ὠραίας φωτογραφίας καὶ ὁ Α. Τριανταφυλλίδης ἄλλας τόσας (ἂν εἶνε καὶ κανεὶς ἄλλος, ποῦ μου διέφυγε, ζητῶ συγγνώμην.) Καὶ ἄλλην μίαν ἐξαίρεσιν διὰ τὸ Τμήμα τῶν Τεχνητῶν Ἀνθῶν, ὅπου ἡ φίλη μας Βασιλικὴ Ἀραβαντινοῦ ἐκθέτει κάλαθον ἀνθῶν χαρτίνων καὶ ἄνθη ἀπὸ λῆπια ἰχθύος ὠραιότατα.

Τώρα ἐτοιμάζομαι διὰ τὴν Ἐκθεσιν τῶν Ἀνθῶν.

Η ΕΛΠΙΣ

ΣΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΠΑΝΗΓΥΡΙ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Ε.

Τὸ παιγνίδι ἐκεῖνο τοῦ ψαρεύματος μὲ τὰ χορπηδῆματα, — τὸ θυ-
μᾶσθε βέβαια, — ἔκαμε τοὺς δύο φίλους νὰ διψάσουν ὑπερβολικά.

Ἐπήγγαιναν λοιπὸν διψασμένοι καὶ ἐσυλλογίζοντο μὲ τί καλὸν νὰ ὀρ-
σισθοῦν. . .

Καὶ ἰδέτε τί σύμπτως ! Ἰσα-ἰσα ἐκεῖνη τῇ στιγμῇ εὐρέθηκαν μπρο-
στὰ σὲ μίαν ἄλλην ἐξέδραν, ὥρατα στολισμένην μὲ χίλια δυὸ χρωματιστὰ
ποτηράκια, μὲ χρυσόχαρτα καὶ μὲ ζωγραφιές. Ἐνα εὐμορφὸ κορίτσι,
κοιμήτοτα ντυμένο, ἐπωλοῦσε ἐκεῖ—τί νομίζετε ; . . —παγωτὰ !

— Ὅριστε, κύριοι ! ἐφώναζε. Ἐχω παγωτὸ κρέμα ! ἔχω παγωτὸ
λεμόνι ! ἔχω παγωτὸ
φράουλα !

— Παγωτὸ φράου-
λα ! λέγει ὁ Μικὲς·
ἔχω ἀκούσει πῶς εἶνε
περίφημο πρᾶγμα ! νὰ
το τρῶς καὶ νὰ γλύ-
φης τὰ δάκτυλά σου !

— Μοῦ δίνετε, σὰς
παρακαλῶ, ἓνα πα-
γωτὸ φράουλα ; λέ-
γει ὑστερὰ ἐστὶ εὐμορ-
φο κορίτσι.

Καὶ τὸ εὐμορφὸ
κορίτσι τοῦ βάζει ἀ-
μέσως ἓνα κίτρινο
ποτηράκι τὸ κοκκινωπὸ
παγωτὸ, καὶ ὁ Μικὲς
τὸ πληρόνει—πάντα,
ἐννοεῖται, μὲ τὰ λεπτὰ
τοῦ Φασουλάκη.

Κυττάξετέ τον μὲ
τί εὐχαρίστησι τὸ
τρῶγει ! Ἐχει ἀνα-
ποδογυρίση τὸ κεφάλι
του, τὰ μάτια του
κυττάζουν τὸν οὐρα-
νό, καὶ τὸ μικρὸ του
δάκτυλο εἶνε σηκωμένο ψηλά. Κρατεῖ καὶ ἓνα πετοετίτσα, μήπως στάξῃ
τὸ παγωτὸ ἐπάνω ἐστὶ ροῦχά του.

— Ἐξαίσιον πρᾶγμα ! λέγει καὶ ξανολέγει.

Ἀμὲ ὁ Φασουλάκης ;

Ἄ, ὁ Φασουλάκης δὲν ἔχει καμμιάν ὄρεξι γιὰ παγωτὸ. Νά, τώρα ὅτι
εἶδεν ἓναν ἡλικιωμένον κύριον, ποῦ ἐπέρασεν ἀπὸ ἐκεῖ, καὶ τοῦ ἐφάνη πῶς
ἦταν ἓνας φίλος τοῦ πατέρα του.

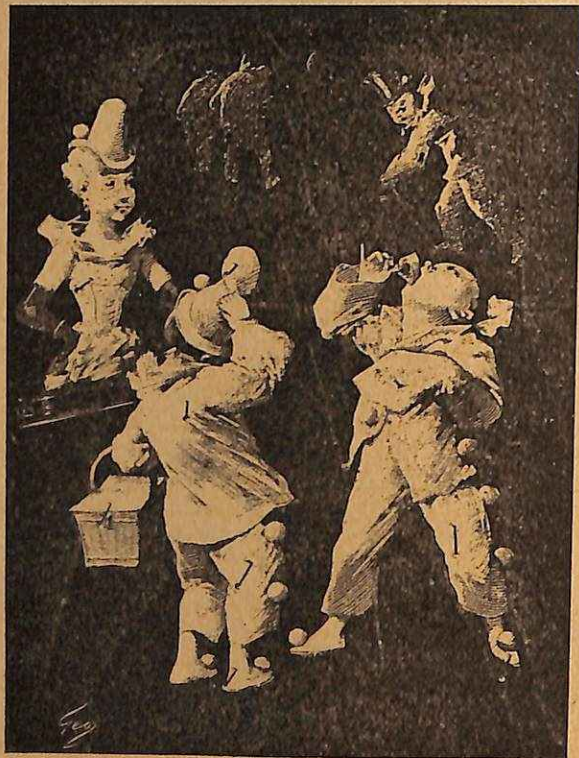
Τὸν βλέπετε πῶς χύνει τὸ καπέλο του ὡς τὰ μάτια, γιὰ νὰ μὴ τον
ἰδῇ καὶ τον γνωρίσῃ ὁ ἡλικιωμένος κύριος ;

Ναί, μὰ δὲν εἶχε τύχη ! Ὁ ἡλικιωμένος κύριος τὸν εἶδε καὶ τον ἐπα-
ραιεῖδε, καὶ μάλιστα τὸν ἐγνώρισε καὶ εἶπε μέσα του :

— Μπα ! μπα ! Καλὲς αὐτὸς δὲν εἶνε ὁ Φασουλάκης ; Τί γυρεῖ αὐτὸς
ἐστὶ μεγάλο Πανηγύρι τέτοια ὥρα, ποῦ ἐπρεπε νὰ εἶνε ἐστὶ σχολεῖο
του ; Τί γυρεῖ αὐτὸς ἐδῶ μαζί μ' ἐκεῖνο τὸ μάγκα τὸ Μικὲς ; . . Ἀφησέ
τον κ' ἐγὼ θά τον σιγυρίσω !

Τὰ ἄλλα θά σὰς τα διηγῇ ὅταν ξαναιδωθεῖ.

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

Ο ΗΛΙΟΣ
ΜΟΝΟΛΟΓΟΣ ΠΡΟΣ ΑΠΑΓΓΕΛ

ὑπὸ μικροῦ μαθητοῦ ἢ μαθητρίδος

Ὡς προχθές, ἂν μ' ἐρωτοῦσε
νας : « Πές μου, Μιμῆ, ὁ ἥλιος
ζει ἢ ἡ γῆ ; » θὰ ἐνόμιζα πῶς θέλει
με κοροϊδεῖ. καὶ γιὰ νὰ τον κοροϊ-
ψῶ κ' ἐγώ, θὰ του ἔλεγα : « Ἦ γῆ
αὐτὸ εἶνε τὸ σωστό. Ἦ γῆ γυρίζει
ἥλιος στέκεται ἀκίνητος. Τὸ πιστε-
τε ; . . . » Ἐ, ἔτσι δὲν το ἐπίσταν-
κ' ἐγώ, τὴν πρώτη φορὰ ποῦ το
κουσα ἐστὶ Σχολεῖο. Ἀλήθεια, τί
ράξενά πράγματα· ποῦ μας μαθαί-
νεις τὸ Σχολεῖο ! Εἶνε νὰ χάσῃ καὶ
τὸ νοῦ του ! Νά, αὐτὸ ποῦ σὰς λέ-
τώρα, δὲν εἶνε ἀπὸ τὰ περὶ παραξέ-
του κόσμου ; « Ὁχι, σοῦ λέει, ὁ
δὲν κουνιέται ἀπὸ τῇ θέσει του ἢ γῆ
ρίζει ἔαν τῇ σφύρα. — Μὰ πῶς,
ἀφ' οὗ ἐγὼ βλέπω τὸν ἥλιο νὰ κιν-
ται ; Δὲν ἀνατέλλει ; δὲν δύει ;
βρίσκεται πότε ψηλὰ καὶ πότε χαμηλά
— Ὁχι, λέει, σοῦ φαίνεται. — Μὰ
ἢ μὲ μοῦ φαίνεται ; — Νά, λέει, σὲ
λοῦν τὰ μάτια σου· εἶνε, λέει, ὁ
κ' ἡ ἀπάτη. — Μπα ! καὶ πῶς μ-
ρεῖ νὰ με γελάσουν ἐμένα τὰ μάτια
μέρα-μεσημέρι ; Τὸ βράδυ καμμία
ἀλήθεια, βλέπω ἀπὸ μακριὰ καὶ
δένδρον καὶ μοῦ φαίνεται σὰν φάντασμα.
Ναί, αὐτὸ εἶνε ὁ π τ ι κ ῆ ἀπάτη.
καταλαβαίνω. Ἀλλὰ τὴν ἡμέρα, καὶ
νὰ στέκωμαι ἐγὼ καὶ νὰ βλέπω τὸν
νὰ γυρίζῃ ἀπὸ πᾶν ἀπὸ τὸ κεφάλι μου
καὶ νὰ σου λέγῃ πῶς με γελοῦν τὰ
τις μου ; ! Τί εἶδους ὀπτική ἀπάτη
αὐτή ; — Ὁχι, λέει, ἔτσι εἶνε· μὰς
νεῖται ὅτι κινεῖται ὁ ἥλιος, ἀλλὰ δὲν
νεῖται. Αὐτὸ πειτὶ δὲν ἐπὶ ὅλος ὁ
σμος. Ρώτησε ὅποιον μεγαλήτερον
λῆς, νὰ σοῦ το πῇ. — Καλὰ !

Ἀρχίζω λοιπὸν νὰ ἐρωτῶ δεξιὰ καὶ
ἀριστερὰ ὅποιον βρίσκω. Νὰ ὁ καθη-
γῆς τοῦ ἀδελφοῦ μου. — Ἀλήθεια εἶ-
κύριε καθηγητά, αὐτὸ καὶ αὐτό ; — Ἀ-
λήθεια, παιδί μου. — Νὰ ὁ θεὸς μου,
ἀξιωματικός. — Ἀλήθεια, θεῖς ; — Ἀ-
λήθεια, παιδί μου. — Ρωτῶ καὶ τὸν ἀδελ-
φόν μου· ἀλήθεια ! ρωτῶ καὶ τὴν μαμμή
ἀλήθεια ! Ὅλος ὁ κόσμος μοῦ λέει
« ἀλήθεια ! » Ἀρχίζω νὰ το πιστεύω, ἀλλὰ
πάντα μοῦ μένει μιὰ ἀμφιβολία. . . Εἶ-
βλέπετε, τόσῳ παράξενον πρᾶγμα ! Ἐ-
τέλους ρωτῶ καὶ τὸ μπαμπά. — Πα-
πά, σοῦ το εἶπε ; μοῦ λέει. — Ἦ καὶ
μπαμπά ! — Καὶ πῶς ; ἐσὺ λοιπὸν
πιστεύεις τῇ δασκάλῃ σου ; Ὁ, τι
πῇ ἡ δασκάλα σου εἶνε σωστό. Καὶ ἐ-
πετὶ ὁ γάιδαρος ἂν σου πῇ, ἐσὺ πρε-
νὰ το παραδεχθῇς. — Μὰ, μπαμπά,
λέγω, αὐτὸ εἶνε τόσῳ παράξενον . . .

Ὁ μπαμπὰς ἐγαμογέλασε, ἀλλὰ δὲν
μοῦ εἶπε τίποτε. Τὸ ἀπόγευμα (ἦταν Κυ-
ριακή) μπήκαμε ἐστὶ σιδηρόδρομος γιὰ νὰ
πᾶμε ἐστὶν Κηφισιά. Ἐγὼ ἐστεκόμουν
κοντὰ ἐστὶ θυρίδα καὶ ἐβλεπα ἔξω.
« Μπαμπά ! μπαμπά ! φωνάζω σὲ λίγο,
κύταρε τί χορὸ ποῦ κάνουν τὰ δένδρα
καὶ τὰ σπῖτια ! . . » Βγάζει τότε μιὰ
φωνὴ ὁ μπαμπὰς : « Τὸ βλέπεις ; ! τὸ
βλέπεις ; ! — Τί νὰ ἰδῶ ; — Νά, τώρα ποῖος
κινεῖται, ὁ σιδηρόδρομος ἢ τὰ δένδρα
καὶ τὰ σπῖτια ; — Ὁ σιδηρόδρομος, μπα-
μπά ! — Καὶ ὅμως, μοῦ λέει ὁ μπαμπὰς,
δὲν μας φαίνεται ὅτι κινεῖται τὰ δέν-
δρα καὶ τὰ σπῖτια, ἐν ὅ αὐτὰ μένουν
ἀκίνητα ; Καὶ γιατί ; Διότι κινούμεθα
ἐμεῖς ! »

Ἐμένα μὲ ἀνοικτὸ τὸ στόμα. Ἄ ! . .
τὸ ἴδιο λοιπὸν συμβαίνει μὲ τὸν ἥλιο
καὶ μὲ τῇ γῇ ! Μιὰ τέτοια ὁ π τ ι κ ῆ
ἀπάτη γίνεταί. Ἐτσι εἶνε ! . .
Καὶ ἀπὸ ἐκεῖνη τῇ στιγμῇ δὲν μοῦ μένει
πειτὶ καμμία ἀμφιβολία : Ἦ γῆ κινεῖ-
ται, ὁ ἥλιος στέκεται ἀκίνητος. Πι-
στεύω, ὅτι εἴμεθα σύμφωνοι ὅλοι. . . Χαί-
ρετε !

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΡΟΓΗΡΟΥ

(Συνέχεια τῆς σελ. 149)

Ὁ Ρογήρος ἐτινάχτο ὡς βρεγμένον
κουταβάνι.

Μόλις συνήλθεν ὀλίγον καὶ ἀνέκτισε
τὴν πρώτην του εὐρύαν.

— Πιστεύω, εἶπε, πῶς δὲν εἶνε φρό-
νιμον νὰ μένωμεν ἐδῶ. Ἄς φύγωμεν
σιγὰ σιγὰ καὶ μὲ ὅλας τὰς προφυλάξεις,
γιατί τὸ σπῖτι αὐτὸ δὲν μοῦ φαίνεται
πολύ φιλόξενον.

— Λαμπρά, προσέθεσεν ὁ Παπα-
φίγκος ! Ἄς κάνουμε πανιά καὶ τὸ τι-
μόνι γραμμὴ ἐμπρός ! Πρῶτα ὅμως
πρέπει νὰ βροῦμε τὸ σ τ ῖ γ μ α, ποῦ λέμε
ἐμεῖς οἱ ναυτικοί. Σὲ τί πλάτος βρίσκό-
μαστε ;

— Εἰς τὴν εἰσοδὸν τοῦ ξένου σπιτιοῦ.

— Πολὺ καλὰ, ἀξιόλογα, νὰ ἡ σκάλα
ποῦ πάει ἐστὶ κ α ρ ρ ε τῶν ἀξιωματικῶν
αὐτουνοῦ τοῦ καραβιοῦ. . . Ἀ ! Ἐτελεί-
ωσες τοῦ λόγου σου τὴν πολεμικὴν ἐγερ-
σιν ; ἐμμοῦρμυρίζεις ὁ φοδερός θωρακί-
της, διακόπτων τὴν ὁμιλίαν του, διὰ νὰ
κερυνόδωσῃ τὸν ναύτην του μὲ ἓνα
βλέμμα.

Ὁ δυστυχὲς Λαδουρέκος ἤρχισε νὰ-
δειάζῃ, μὲ θορυβώδεις ὠρυγὰς, τὸ νερόν,
ποῦ εἶχε καταπῇ, χωρὶς νὰ το θέλῃ ὁ
ταλαίπωρος.

Ὅταν ἡ ἐσωτερικὴ αὐτῇ τρικυμία ἐ-
κόπασε κάπως,

— Ἄς ἀνεβαίνωμεν, εἶπεν ὁ μικρός,
ἀλλὰ σιγὰ καὶ μὲ προφύλαξιν.

— Σκουπίστε τὰ παπούτσια σας, σὰν

εὐγενεῖς ἄνθρωποι, εἶπεν ὁ Παπαφίγ-
κος, τοῦ ὁποῖου τὰ ἐνδύματα ἔσταζαν
ἀδιακόπως κ' ἐσχημάτιζαν μικρὰ ρυτίκια
εἰς κάθε του βῆμα.

Ἀνέδρασαν μὲ προσοχὴν.

Μόλις ἐφθασαν εἰς τὸ πρῶτον πάτω-
μα, οἱ τρεῖς φίλοι ἐσταμάτησαν.

Ἦκουσαν φωνὰς ἀνθρώπων.

— Τὸς ξέρω αὐτούς, ἐμμοῦρμυρίζεν
ὁ Παπαφίγκος, εἶνε τρεῖς ἐκεῖ μέσα,
καὶ ἂν δὲν ἔχω λάθος . . . χίλιες κα-
νονιές ! . .

— Τί βγαίνει μὲ τίς κανονιές, ἢ
χίλιες ἢ δύο χιλιάδες ; διέκοψεν ὁ Ρο-
γήρος. Αὐτοὶ εἶνε ἐχθροὶ μας. Ὁ
Μπρόουν, ὁ Ρενὼ καὶ ὁ ὑπὸ κρητὸς των.

Ἐκεῖ πειτὶ θάπορασισθῇ ἡ τύχη τους.
— Τρομάρα μου ! Ἐμένα ποῦ μ' ἀ-
ρέσει νὰ ταξιδεύω πάντα χωρὶς μπα-
γάγια, νὰ τώρα φέρτωμα !

— Ἐμπρός, πᾶμε, εἶπεν ὁ Λαδου-
ρέκος ἀνυπομονῶν.

— Τοῦ λόγου σου ταξιδεύεις ὅλο μὲ
δέστρες, μὰ ὅταν μολᾷς ὅλο τὸ πανί σου,
πᾶς πρίμα. . .

— Ἐμπρός, εἶπεν ὁ Ρογήρος.

Καὶ ἤνοιξε μὲ θάρρος τὴν θύραν, ἀ-
κολουθούμενος ἀπὸ τοὺς δύο πεζοναύ-
τας, οἱ ὁποῖοι ὤρμησαν καὶ ἐστάθησαν ὁ
εἰς ἐμπρός εἰς τὴν θύραν καὶ ὁ ἄλλος
εἰς τὸ παράθυρον, διὰ νὰ ἐμποδίσουν
πᾶσαν ἀποπειρὰν δραπετεύσεως.

Ἐκεῖνοι τὰ ἔχασαν.

— Κύριοι, εἶπεν ἡσύχως ὁ
Ρογήρος, δὲν ἐπεριμένετε βέβαια
τὴν ἐπισκεψὴν μας καὶ λοποῦμαι
πολύ ποῦ δὲν σὰς προειδοποιήσα-
μεν. Μὰς συγχωρεῖτε μάλιστα ποῦ
παρουσιάζομεθα μπροστὰ σας μὲ
τέτοια χάλια. Εἶνε, βλέπετε, ἀπὸ
τὸ λουτρό, ποῦ εἶχατε τὴν καλω-
σύνη νὰ μὰς προσφέρετε. Τώρα,
γιὰ νὰ σας ἀνταποδώσωμεν τὴν
φιλοφρόνησιν, σὰς προσκαλοῦμε νὰ
κάμετε μαζί μας μιὰ μικρὴ ἐκ-
δρομὴ ἕως εἰς τὸ στρατό-
πεδον, ὅπου ἐπιστρέφομεν.

Ὁ Μπρόουν ἀνέκτισε ὀ-
λίγον κατ' ὀλίγον τὴν ψυ-
χραιμίαν του.

Ἐσπερε σιγὰ σιγὰ τὸ πι-
στόλι του, ὕψωσε τὴν σφύ-
ραν, καὶ στραφεὶς πρὸς τὸ
παράθυρον ἐπυροβόλησε κατὰ
τοῦ Λαδουρέκου.

Ἦ σφύρα ἔπεσεν, ἀλλὰ
τὸ πιστόλι δὲν ἐπῆρε φωτιά.

Ὁ ναύτης ἤρπασεν ἀ-
μέσως μὲ τὰς στιβαράς του
χεῖρας τὸν Ἀγγλον, τὸν ἐσήκωσε καὶ
τον ἐπέταξεν ἔξω ἀπὸ τὸ παράθυρον.

Φοβερός κρότος θορυβώδων ὕλων
ἤκουσθη ἀμέσως.

— Ἐπεσε ἀπάνω ἐστὶ β ε ρ α ν τ α,
εἶπεν ὁ γενναῖος Λαδουρέκος, κύψας
ἀπὸ τὸ παράθυρον. Ὁρμίσεν ἐστὶν τόπο !
— Ἐχασε ἡ Βενετία βελόνι ! ἀπῆν-
τησεν ὁ Παποφίγκος.

Μετὰ τὸν ἐπικτήθειον αὐτόν, τὰ κορδὸ-
νια τοῦ παραθύρου, ἀντὶ τῆς ἀρχικῆς
αὐτῶν χρήσεως, ἐχρησιμοποιήθησαν ὁ-
πως δεσμευθῇ στερεὰ ὁ ἄθλιος Ρενὼ.

Ὁ ὑπὸ κρητὸς των ἐπὶ μεταξὺ ἐξηφανίσθη.

Ὁ Λαδουρέκος, κυττάζας ἀπὸ τὸ πα-
ράθυρον, διὰ νὰ ἐξερευνήσῃ τὰ πέριξ,
εἶδε τὸν Ἀγγλον, ἀνασηκωμένον μετὰ
κόπου ἀπὸ τὸ ἐδαφός. Μόλις ἐπέσθη,
ὅτι ὁ φίλος δὲν τα εἶχε τινάζῃ ἀκόμη,
κατέβη δρομαίως καὶ τον ἔδεσε καὶ αὐτὸν
χειροπέδα, ὅπως τὸν σύντροφόν του.

Ἐπειτα ἐπῆραν τὰ μανδύλια τῶν δύο

αθλίων και τους έφραξαν καλά το στόμα, ώστε να μη δύνανται να φωνάζουν και να ζητήσουν βοήθειαν, καθόσον μάχιστα ο Παπαφίγκος, άνθρωπος λεπτής ανατροφής και ευγενής πρό πάντων, παρετήρησεν ότι θα ήτο άπρεπές να ένοχλούν τον κόσμο καθ' όδον με τας φωνάς των.

Εν τῷ μεταξύ είχε νυκτώση.

Τώρα εἶνε καιρός, εἶπεν ὁ Ρογήρος, νὰ το κόψωμε λάσπη. Ἀς φύγωμε ἀλά γαλλικά, χωρὶς νὰποχαριετώμεν κανένα. Εἶδεμὴ, θὰ εἴχαμεν ἀλήθεια νὰ κάμωμεν πολλὰς ἐπισκέψεις.

Καὶ πρῶτα πρῶτα ἔτὸν ἐξάδελφόν σου, τὸν δεσμοφύλακα, δὲν εἶν' ἐστὶ Σύμφωνος.

Λαμπρά! Λοιπὸν ἂς πηγαίνουμε, χωρὶς νὰ χασομεροῦμε.

Σταθῆτε μιά στιγμή. Ἄν ἐτόιμ-πούσαμε κατὶ πρὶν νὰ ξεκινήσωμε, δὲν θὰ ἦταν ἄσχημα. Λίγο ψωμάκι, λίγο κρεατάκι, κανένα ποτηράκι ἀπ' τὸ βρισκούμενο. Αὐτοὶ ἐδῶ θάχουν βέβαια τίποτε ἐκλεκτὰ πράγματα ἔτην τραπεζαρία τους, καὶ θὰ ἦτανε φρόνιμο νὰ ποντικοδυναλώσωμε λιγάκι, πρὶν φύγωμεν.

Δίχρη ἔχεις, εἶπεν ὁ Ρογήρος, ἀλλὰ δὲν εἶνε φρόνιμον νὰ χασομεροῦμεν πολὺ πρὲς νὰ φύγωμεν. Τρῶμε ὅταν φθάσωμεν ἔς τὸ στρατόπεδον. Ἄν καπνίσῃ τῶν δεσμοφυλάκων νὰ κάμουν κανένα γύρο, θὰ ἴδουνε τὸν τοῖχον κρημνισμένον καὶ θὰ καταλάβουν πῶς τὸ κόψωμε λάσπη. Καὶ τότε θὰ πισθοῦμε σὰν τὰ ποντίκια ἔτην ποντικοπαγίδα.

Ἐχεις δίκιο, ἂς πηγαίνωμεν. Αὐτοὺς τοὺς κυρίους ὅμως δὲν μπορούμε νὰ τοὺς πάρωμε ἔς τὸ χέρι, σὰν βαλίτσες. Ἀς τοὺς τυλίξωμε μέσα ἔς τας κουρτίνες καὶ ἂς τοὺς φορτωθῶμε ἔτην ράχη μας. Κανέναν δὲν θὰ καταλάβῃ τί ἔχουμε μέσα.

Ἀμ' ἔπος ἂμ' ἔργον. Οἱ ναῦται μετεμόρφωσαν τὸν Ρενώ καὶ τὸν Μπρόουν εἰς δύο δέματα ωραιότατα, τὰ ὅποια δὲν εἶχαν καμμίαν ὁμοιότητα μετὰ τὸν ἄνθρωπον σχήμα.

Μετὰ ταῦτα, οἱ τρεῖς φίλοι ἐξήλθον τῆς οἰκίας με ὅλας τὰς ἀναγκαίας προφυλάξεις, χωρὶς νὰ φαντάζονται κἀν ὅτι εἰς τὸ ἐπάνω πάτωμα ὁ ἱππότης καὶ ὁ Παλουάκος ἦσαν ἐξηπλωμένοι εἰς τὰς κλῖνας των, ἀναπαύμενοι ἀπὸ τοὺς κόπους τῆς ἡμέρας καὶ μὴ ὑποπτευόντες καὶ αὐτοὶ τὴν παρουσίαν ἐκείνων, πρὸς ἀναζήτησιν τῶν ὁποίων εἶχον ἔλθῃ!

Οἱ δραπέται κατὰ πρῶτον ἐφρόντισαν νὰποκαρυνθῶσι τῆς φυλακῆς ἐν σπουδῇ, κατόπιν δὲ ἐζήτησαν νὰ ἴδουν εἰς ποῖον σημείον περίπου εὐρίσκονται, διὰ νὰ διευθυνοῦν ἐκεῖθεν πρὸς τὸν λιμένα, καὶ νὰνεύρουν τὴν μικρὰν λέμβον, τὴν ὁποίαν εἶχαν ἀρτίσῃ ἐκεῖ ὁ Ρογήρος.

Τὸ μέσον τοῦτο ἦτο τὸ ἀπλούστερον πάντων πρὸς ἀντιώτεραν διαπεραιώσιν εἰς τὴν ἀντίπεραν ὁχθὴν, τὴν κατεχομένην ὑπὸ τῶν Γάλλων.

Εἶχον φθάσῃ ἤδη εἰς τὸ ἄκρον μιᾶς ὁδοῦ, ἀκούσης πρὸς τὸν λιμένα, ὅτε ἀφνης ἤκουσαν βήματα.

Ἄλτ! εἶπεν ὁ Παπαφίγκος, τί τρέχει;

Εἶνε ἡ περίπολος, ἀπεκρίθη ὁ Ρογήρος.

Χίλια ἑκατομύρια.

Ἄρῃσε τώρα τὰ ἑκατομύρια καὶ κότταζε πῶς θὰ ξεφύγωμε.

Εἶνε πολὺ ἀργά, θὰ μᾶς ἔθγῃ ἔτην πόρῃ. . . τὰ βήματα σιμώνουν ὀλοένα.

Καλὰ κάμετε, εἰς τὴν κἀνὼ ἐγὼ καὶ μὴν κουνήθῃτε καθόλου!

Τὸ παιδίον ἐξηπλώθη πρὸ μιᾶς οὐρας καὶ προσποιήθη ὅτι κοιμάται βαθέως.

Οἱ σύντροφοί του τὸν ἐμυήθησαν. Ἀπέθεσαν τὰ φορτία των καταγῆς, ἡ-πέιλησαν τὸ . . . περιεχόμενον αὐτῶν, ὅτι εἰς τὸ παραμικρότερον κίνημα θὰ τοὺς ἐπνιγαν, καὶ κατόπιν ἔρχισαν νὰ ροχαλίζουν ὡς ἄνθρωποι ἔχοντες τὴν καθαρωτέραν συνείδησιν τοῦ κόσμου.

Ἡ περίπολος—διότι αὕτη ἦτο—ἤκολούθησε τὸν δρόμον τῆς καὶ ἐσταμάτησε πρὸ τῶν κοιμημένων, τῶν ὁποίων οἱ ροχαλίσμοι καθίσταντο ὀλονὲν ἡχηρότεροι.

(Ἐπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΛΑΚΙΔΗΣ
(Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Jacques Lemaire)

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ μικρὰ Ἰουλίττα δὲν ἐστάθη νὰ τὴν ἐμβολιάσουν, παρὰ μόνον ἀπ' οὗ τὴν ἐθεβάσαν, ὅτι τῆς το κάμουν διὰ νὰ μὴ ἀσχημίσῃ.

Τὴν στιγμήν λοιπὸν ποὺ ἡτοιμάζετο νὰ φύγῃ ὁ ἱατρός, ἡ μικρὰ τοῦ λέγει:

— Γιατρέ, ἀπ' οὗ με μολιάζετε γιὰ νὰ μὴν ἀσχημίσω, σὺς παρακαλῶ νὰ κάμετε τὸ ἴδιον καὶ τῆς κοιλίας μου.

Ἐστῆλη ὑπὸ τῆς Μαρτίαν τοῦ Φιλίππου

Ἡ Μητέρα: Οὐρανία, φέρε μου ἕνα κερί, γιὰ δὲν βλέπω ἐδῶ τὰ σκοτεινά.
Ἡ Οὐρανία (ἡ ὅποια βαρύνεται νὰ κινήθῃ): Δὲν βάζετε τὰ γυαλιά σας, μητέρα;
Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Χρυσόπουλου

Ὁ μικρὸς Μίμης, ὁ ὁποῖος δὲν φημίται τὴν ἀνδρείαν του, ἤκουσθη λέγων.

— Μὲ κυνηγοῦσε νὰ με κτυπήσῃ ἕνα παιδο. Μὰ κ' ἐγὼ τὸκῶνα ποὺ βῆκε ἔξω σὰ τοῦ μιά σπιθαμῇ ἔξω.

Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Γαλλίου Στρου

— Μαμά, ἀπὸ ποῦ μας ἔρχεται ἡ βροχή;

— Ἀπὸ τὸν οὐρανόν, παιδί μου.

— Ἀ, λοιπὸν οἱ καίμενοι οἱ ἄγριοι ἐκ πάντα βρεγμένοι!

Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Γαλλίου Στρου

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΤΑΜΕΙΟΝ ΥΠΕΡ ΕΓΓΡΑΦΗΣ ΑΠΟΡΥΝ

Ὁ Τρικυμωδὴς Μαλέας, δι' ὥρας περὶ τοῦ Ταμείου ἐπιστολῆς, μοῦ στέλλει τὸ νομα ἀπὸρου μαθητοῦ ἐκ τῆς νήσου Κῷ, ὃ ἐπ' ὑπηρετεί εἰς μίαν οἰκίαν ἐδῶ ἐκ τῆς Ἀθηνῶν. Πηγαίνει εἰς τὸ Γυμνάσιον, εἰς τὴν Γ τάξιν καὶ εἶνε ἐπιμελέστατος.

Ἄλλο πτωχὸν παιδί, εἰς τὴν Κωνσταντίνου πολὺν αὐτό, μοῦ συνιστᾷ ὁ Σοφὸς Πιττακὸς ὁ ὁποῖος καὶ μ' ἐρωτᾷ ἂν οἱ διὰ τοῦ ταμείου ἐγγραφόμενοι καταλογίζονται εἰς τὸ 2,000 οἱ ὅποιοι ἀπαιτοῦνται διὰ τὴν αὐτὴν Βεβαίως! Δι' αὐτὸ καὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ ταμίον τοῦ Ξεσπαθώματος, μετὰ τὸ δόμα ἡ τὸ δῶνόν μου τῶν ἐγγραφόντων αὐτοῦ, εἰς τὰς ὁποίας στέλλεται ἂν ἐν ὧρον καὶ ἀποστέλλεται ἀπὸ ἐν Εὐσθρον. Ἐπειδὴ δὲ οἱ εἰσέρχονται ὑπὲρ τοῦ Ταμείου κάμουν συγχρόνως δύο καὶ πρᾶξεις, ἀπ' ἐνὸς μὲν συντελοῦντες εἰς τὸν δικώμενον σκοπὸν τῆς αὐξήσεως τοῦ εὐλοῦ ἀπ' ἑτέρου δὲ εὐεργετοῦντες πτωχὰ παιδιά τῆς παροχῆς εἰς αὐτὰ ἀναγνώματος, οἱ ὅποιοι Διάπλασις, εἰς ἑκάστον τῶν ἐγγραφόντων ἀνέρονται καὶ ἄλλα δύο Εὐσθρα, καθὼς καὶ τῆς παροχῆς, ὅτι ἀνεμυήθησαν εἰς τὸν χροὶ τοῦδε ἐγγράφοντες ἐξ ἰδίων των πτωχὰ παιδία.

Αὐταὶ εἶνε αἱ σημεριναὶ συστάσεις. Τὰς ἡμέρας καὶ μίαν εἰσπορὰν πραγματικῶς εὐγενέστερον: Ἐλαβὰ ἀνωγνῶμος ἀπὸ τὴν Κωνσταντίνου πολὺν πέντε σελλίνια, μετὰ τὰ ὅποια καὶ ἐνέταται τὴν συσταθεῖσαν ὑπὸ τῆς Χειμωνιάτικης Διακοπῆς πτωχῶν καὶ δυστυχῆ κόρη. Τώρα περὶ διὰ τοὺς δύο σημερινούς.

Σὲ συγχίρῳ, Ἑλληνοπούλα [Ε], διὰ τὴν ῥίσαν μετ' ἐπαίνων, τὸ ὅποion ἐλαβε εἰς τὰς ἐξτάσεις, ὡς καὶ διὰ τὰ δύο βραβεῖα, τὸ ἐπιμελείας καὶ τὸ τῆς συμπεριφορᾶς. Σὺ ἴσως καὶ τὸ Βραβεῖον τοῦ 57ου Διαγωνισμοῦ, ὅτε αὐτὰς τὸς ἡμέρας τὰ εἶχες μπόλικα. Ἐν—Συγχίρῳ ἐπίσης καὶ τὰς φίλας μου Εὐσθρας καὶ Μεζίκην καὶ Ἀγγελικὴν Καραμαζοῦ καὶ ἡ ὅποια, καθὼς μανθάνω, εὐτυχὸν τῶν αὐτῶν μετῴκων διακρίσεων. Καὶ εἰς ἀντίθετον!

Ἡμετέστη Σερᾶση, τὰ θερμότερα συλλυπητήρια μου διὰ τὸν τόσῳ σκληρὸν καὶ ἀπρόσμενον θάνατον τοῦ πατρὸς σου. Παρακαλῶ τὸν ἑαυτὸν νὰ σε παρηγορήσῃ ταχέως, ὅπως ἔκείνος εἶπε. ἀγαπήθη μου φίλη!

Ναυτάς, σοῦ ἔστειλα τὸ βραβεῖον καὶ ἑστρελλομένη ἡ Κική μετὰ τὰ σπάνια γραμματῆμα πού τῃς ἔστειλες. Φαντάσου ὅτι καὶ τὰ 13 δὲν εἶχεν εἰς τὸ Λεύκωμα τῆς! Ἀπὸ τῆς εἶπα ὅτι εἰς κάθε γράμμα σου θὰ τῆς κλείω ἀπὸ δέκα; Ἐχάλασε τὸν κόσμον! Ἀκούσας τι ἔπαθεν ὁ φίλος μου Μανώλης Πανίστας. Ἐν ᾧ εἶνε πόσον μικρὸς, τοῦ ἡ ἰδέα—κ' ἐγὼ δὲν ἤξεύρω διατί, νὰ διαμαρτυρῇ εἰς τὴν Μεσαίαν Τάξιν. Σημειώνει λοιπὸν τὰς Δύσεις τοῦ ἡλικίαν 12 ἐτῶν. Κατὰ τὸ μετανοεῖ, καὶ τὸ 2 τὸ κάμνει 0, καὶ τὸ σῶσθ. Ἀλλὰ τί συμβαίνει; Ὁ ἄνθρωπος

νομίζει τὸ ἐναντίον, δηλαδὴ ὅτι τὸ 10 τὸ εἶχε κάμῃ 12, τὸν κατατάσσει εἰς τὴν Μεσαίαν Τάξιν, καὶ μετὰ τὰς 144 λύσεις ποὺ εἶχε, τοῦ δίδει μόνον ἑπτακόν, ἐν ᾧ εἰς τὴν Μικρὰν Τάξιν, ὅπου ἔπρεπε νὰ διαγωνισθῇ, θὰ ἔπρεπε Τρίτον Βραβεῖον. Ἀλλὰ δὲν πειράζει! ἔχει καιρὸν νὰ πάρῃ καὶ Βραβεῖα. Πρὸς τὸ παρὸν αὐτὸ ἂς τοῦ γίνῃ μᾶθημα, διὰ νὰ εἶνε εἰς τὸ ἐξῆς προσεκτικότερος καὶ ἀκριβέστερος.

Μία φίλη μου ἀπὸ τὸ Ἀρσάκειον—καθὼς μοῦ γράφει ἡ Χρυσόπουλα Κεφαλή, —παρέθε μίαν παραγγελίαν τῆς Διευθυντρίας καὶ ἐτιμωρήθη. Καὶ ἡ τιμωρία ποῖα εἶνε, ἂν τοῦ εὑρετε; Ἰδοὺ: Στέρησις ἐπὶ ὁρισμένον χρόνον τοῦ δικαίουματος τῆς Ἀλληλογραφίας πρὸς τὴν Διάπλασιν. Δηλαδὴ, κατὰ τὸ διάστημα τῆς τιμωρίας τῆς, ἡ φίλη μου αὕτη μόνον νὰναγινώσκῃ τὸ συλλάβειόν μου θὰ εἴμπορῃ, καὶ τίποτε ἄλλο. Τῇ ἐπέβαλον δὲ αὕτη τὴν τιμωρίαν,—μοῦ γράφει ἡ Χρυσόπουλα Κεφαλή,—διότι ἐνέωρξεν ἐν αὐτῇ θὰ τῆς κάμῃ μεγαλῆτερον ἐντύπωσιν ἀπὸ κάθε ἄλλης. Καὶ πραγματικῶς, δὲν ἤξεύρεις πόσον λύπην ἡ στερὰ διὰ τοῦτο, καὶ πόσον δὲν βλέπει τὴν ὥραν νὰ τῇ ἐπιτρέψουν πάλιν νὰ ἐπαναλάβῃ τὰς σχέσεις τῆς. —Φαντασθῆτε λοιπὸν τί ἀξίζει ἡ Διάπλασις, ὥστε ἡ στερὰς τῆς νὰ ἐπιβιβάζεται ὡς τιμωρία. Ἐγὼ δὲν ἔχω παρὰ νὰ εὐχαριστήσω δημοσίᾳ τὴν ἀξιότιμον Διευθυντρίαν τοῦ Ἀρσάκειου, διότι μ' ἔκτιμᾷ τόσο πολὺ!

Ἀκριβῶς δι' αὐτὸ, Ἰοστεφίς Ἄστου, τὰ Μαυρομάτα δίδονται μυστικῶς, διὰ νὰ μὴ γνωρίζουν οἱ φρούσι ἔρρινας τοὺς μαυροματωμένους. . . . Εἰπέ εἰς τὸν Ἀτταλὸν τὰ τελειώσῃ τέλος πάντων καμμίαν ἐπιστολήν, ἀπὸ αὐτῆς ποὺ ἀρξῇ, καὶ νὰ μοῦ τὴν στείλῃ. Ἀλλως, πῶς θὰ τὸν ἀναγνῶ εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν; ὅτι εἶπα εἰς τὸ Πιτηνὸν τῆς Ἑρήμου πόσον σοῦ ἔρεπε τὸ ποιηματάκι σου διὰ τὰς Ἀσκήσεις.

Νικίλας Π. Κουλαμῆ, στείλῃ μοῦ ἄλλα ψευδώνυμα, σὲ παρακαλῶ. Τὰ δύο ἀνέχουν εἰς ἄλλους: τὸ τρίτον ἐνέκον καὶ ἄχρηστον μου.

Εἶπα, Ναυτοπούλα, εἰς τὸν συνεργάτην μου Παῦλον Νιρβάν, ὅτι σοῦ ὑπερήρξεν τὸ πρωτομαγντικὸν διηγημά του. Τὸ ἄστυ τὸ ἀνεμυήθησε τὴν ἄλλην ἡμέραν ἀπὸ τὸ φυλλάδιόν μου. Τὰ νούραρα εἶνε αἱ λεγόμεναι νουφαῖται (γαλλιστὶ nouphars): πιθανὸν ὅμως εἰς κανὲν μέρος τῆς Ἑλλάδος νὰ ὀνομάζον νουφαρα τίποτε ἄνθρωπος βουνοῦ καὶ τότε καὶ σὺ ἔχεις δικαίον καὶ ἐξάδελφόν σου.

Σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ωραιότατον κρατὶ πού μου ἔστειλες, Γουλιέλμ Τέλλε. Τὸ ἐπίαμεν εἰς ὑγίαν σου καὶ εἰς ὑγίαν τοῦ Συλλόγου σου, ἥτο δὲ φαιδρότατον τὸ τραπέζι μας ἐκείνην τὴν ἡμέραν δι' αἰτίας σου. Ὅλοι μοῦ εἶπαν νὰ σ' εὐχαριστήσω, ἰδιαίτερος δὲ ἡ κυρὰ Μάρθα.

Σ' εὐχαριστῶ πολὺ, Καπετὰν Γιακουμῇ [Ε] καὶ διὰ τὴν κάρταν καὶ διὰ τὰ ποιηματάκια πού μου ἔστειλες τὴν Πρωτομαγίαν, τὴν ὅποian τότε σοῦ ὥρατα περιγράφει. Εἶδα ὅτι ἡ φαιδρὰ ἐσορῇ τῶν ἀνθῶν σου ἐνέπνευσε τὸν πόθον τοῦ νὰ μὴ ὑπάρχῃ οὐδεὶς πτωχός, οὐδεὶς λυπημένος, καὶ οἱ εἰς τὸν κόσμον νὰ χαίρωνται, ὅπως χαίρεται σήμερον ἡ φύσις. Ἐυγενὴς πόθος, ἀλλὰ, καθὼς λέγει, ἀπραγματοποίητος. . .

Τὶ ὥρατα πού ἐδωκαίξας εἰς τὸν ἀνδοπύλον τῶν Πατρῶν ὁ Ἀνεμοστρόβιλος μετὰ τὰς φίλας μας Ἰρίδα, Μυλαίδη, Ταραγαῖαν Κόρη, Ἀεροναυτοπούλαν κτλ. Ὅταν ἐτελειώσῃ, μοῦ γράφει, ἦσαν ἀρετὰ ἄσπετα, διότι τὸ ὄφρμά μου ἀπὸ λευκὸν εἶχε γίνῃ σκωτζέζικον ἀπὸ τὰ κομμάτια, καὶ τὸ καπλὸ μου εἶχε καθάρισεν κρημαστὸς κίχρος ἀπὸ τὰ ἄνθη πού εἶχον πᾶσι ἐπάνω του. Μὴ νομίσης ὅμως ὅτι δυσχερῆσθῃ ἀπὸ τὸν τρουερὸν αὐτὸν βομβαρδισμόν, ἴσα-ἴσα! . . . Τὸ πιστεύω. Καὶ ἡ δευτέρα ἐκδοσις τῆς φωτογραφίας τί γίνεται; Ποτε δὲν μ' ἐλύπησε. Πλὴν-Πλὴν, οὕτε ποτὶς ἐπιθυμῶ νὰ ἐλαττώσῃ τὴν ἀλληλογραφίαν σου. Τὴν πληροφορίαν σου διὰ τὸ Φάσμα τῆς Νυκτὸς δὲν δημοσιεύω, διότι, κατ' ἀρχήν,

ἰδιαίτερα παρακλήσεις περὶ ἀνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν δὲν δημοσιεύονται ἢ πρὸ σὺς ἀρετῇ.

Μοῦσα τῆς Ἀστρονομίας, οὐδεμίαν ἔχω ἐπιστολὴν περὶ ἐκδόσεως περιοδικῶν ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἀθῆναι» ὑπὸ συγγραφῆς τοῦ κ. Παπαδοπούλου, ὡς γράφεις, συνεπῶς ἀγνοῶ καὶ τί εἶδους ὕλην θὰ περιέχῃ. Ἀπὸ αὐτὰ ὁνομαστὶ κάλλιστα καὶ σὺ, καὶ οἱ οὐδὲν ἄλλος, ὅτι ἡ Διάπλασις οὐδεμίαν ἔχει σχέσιν μετὰ τὸ ἀγγελλόμενον περιοδικόν, ὅπως καὶ μετὰ κανὲν ἄλλο. Ὡς πρὸς τὴν μεταφρασίν σου, νομίζω περὶ τὸν νὰ σε δικαιολογήσω. Οἱ φίλοι μας, πρὸς τοὺς ὁποίους ἔστειλες ἀντίτυπα, θὰ ἐνοστήσουν διὰ τὰ λάθη εἶνε καθαρῶς τυπογραφικά.

Ἄννα Γ. Κουλομοπούλου, καὶ τὰ τρία ψευδώνυμα πού προτείνεις, εἶνε δοσμένα. Στείλῃ μοῦ ἄλλα καὶ γράψ μου μετὰ τὴν ἀρχὴν θίλεις ἀνὰ σου ἐκλέξω, ἀπ' οὗ δὲν πρέπη νὰ δημοσιεύσω τὰρχικά σου.

Τζέντλεμαν (Β. Α.) ἰδοὺ τὸ νέον σου ψευδώνυμον. Ἡ καλλιπεία παντὸς ὅτι δημοσιεύεται εἰς τὸ φύλλον μου, ὁρεῖται εἰς τὸ ὅτι οἱ συνεργάται μου εἶνε γνωστοὶ καὶ ἐκλεκτοὶ ἄνθρωποι τῶν γραμμάτων, —τὸ ὅποion δὲν συμβαίνει δι' ἄλλὰ τὰ περιοδικά. . .

Σεργεγεμένη Ἑλληνοπούλα, λησμονεῖς λοιπὸν ὅτι ἡ «Διάπλασις» εἶνε τὸ περιοδικὸν τῶν παιδῶν καὶ τῶν ἐφθῶν, καὶ ὅτι ἅμα μεγαλόσχη καὶ ἅμα ὑπερῶν ἐν ὅριον ἡλικίας—τὸ ὅποion δὲν εἶνε τὸ ἴδιον δι' ὅλους,—παρατείνεται; Δι' αὐτὸ σκίπτομαι νὰ ἐκδώσω καὶ περιοδικὸν διὰ μεγάλους, ὥστε ἡ φίλα μας νὰ δικαιωνεῖται! Σέκε (Ω) δεκτὸν τὸ νέον σου ψευδώνυμον.

Ἄλλὰ πολὺν καιρὸν ἔκαμες νὰ μοῦ γράψῃς. Πόλλοι μοῦ ἔγραψαν ἤδη τὴν γνώμην των περὶ τοῦ σπουδαίου ζητήματος τῶν Ἀσκήσεων καὶ τῶν Π. Πνευμάτων (καὶ πρῶτος-πρῶτος ὁ Ἀσκήτης τοῦ Βέγα, ἔπειτα τὸ Πιτηνὸν τῆς Ἑρήμου κτλ.) Ἀλλὰ ἐπειδὴ σήμερον δὲν ἔχω τόπον, θὰ τα; ἴδωμεν εἰς τὸ προσεχές.

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμούς μου τοὺς νέους μου φίλους: Μαρκήσιον Λαυταλεύραν (Κ. Π. ὁριστῆται ἡ πρώτη σου ἐπιστολή, καὶ ἐξ αὐτῆς κρίνω ὅτι θὰ δράσης πολὺ εἰς τὸν κύκλον μας) Λαυτοπούλῳ (Κ. Α.), Πάμισον (Α. Π. ὁ ὅρῃ ἡ λύσις, ἀλλὰ διὰ νὰ διαγωνισθῇ, πρέπει νὰ συμμοστωθῇ μετὰ τὸν Ὀδῶν), Ἀθῶν Ποιμενίδα (Α. Ρ.), Νεφέλωδ Νύκτα (Α. Β. Γ. δὲν ἡμῶρεσα νὰ σου δώσω τὸ προτιμώμενον διὰ μὴ γίνεταί σύγχυσις μετὰ τὴν Ναυτοπούλῳ, ἡ ὅποια εἶνε καὶ αὕτη γαλῶν) καὶ τῶρα πού μου ἔγραψες, εἶσαι τελεία συνδρομητρία ἐξακολουθήσῃ! Λιονοσκαπὴ Ἀρφηρ (Α. Ν. Φ.) Ἐγγεγῆ Βαρούλῳ (Κ. Α. Ι. οἱ προτάσεις σου εἰς τὸ προσεχές) Δαβολάκι (Θ. Μ. Μ. ἀπ' οὗ ὁ μέχρι τοῦδε κάτοχός του τὸ ἀπὸ τὸν παραχωρῇ) καὶ Στρατηγὸν τοῦ Βατερλώ (Ν. Α.)

Ἡ Μαύρη Βιδίλος. Αὐτὴν καὶ τὴν προτιμώμενην ἐδομάδα ἐσημεία 5 [Μ] εἰς ἕνα μικρὸν κύριον, ὁ ὁποῖος μοῦ ἔγραψεν ἀπρεπῆστατα περὶ ἐνὸς συναδέλφου σου 2 [Μ] εἰς μίαν φίλην μου, ἡ μπερὴ τῆς ὁποίας μοῦ ἔγραψεν εἰς τὸ τέλος τῆς ἐπιστολῆς τῆς, ὅτι εἶνε πολὺ ἀτακτος εἰς τὸ στίτι (καὶ οὕτε θὰ πάρῃ εὐσθρον, ἂν δὲν μου ἐναγράφῃ ἡ μπερὴ τῆς, ὅτι ἐδιορθώθῃ) καὶ τέλος ἀπὸ ἐν [Μ] εἰς δύο ἀντιγραφάς. . .

Πνευματικῶν Ἀσκήσεων.

Ἀσπασμοί, Πληροφορίαι. Ὁ Ταρτερνίς τῆς Ταρασκῶνης ἔστειλ' ἄρχικα καὶ τὴν διαμονὴν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Μιλτιάδου—ἡ Στερωτὴ Βαρούλῳ συγχαίρει τὴν Πάριον Πέτραν διὰ τὸ ὥραion ἀπολυτήριον—ὁ Ζωροῦς Μεσολίων συγχαίρει διὰ τὸ βραβεῖον τὸν Λουσίον, τὸν ὁποῖον ὀνομάζει α πρύτανιν τῶν συνδρομητῶν. —τὸ Πλκ Νλκ ἀσπάζεται τὸν Ἡδοσίον

Κὴν καὶ ἀντασπάζεται τὸν Μικρὸν Κατεργάρον—ὁ Σοφὸς Πιττακὸς συγχαίρει τὸ Ρόδον τοῦ Ἀπριλίου διὰ τὸ βραβεῖόν του, καὶ ζητεῖ τάχιστα καὶ τὴν διαμονὴν τοῦ Νέου Ἀρχιμῆδους—ἡ Ἑλληνοπούλα ἀσπάζεται τὴν Κρατησίλειαν καὶ ζητεῖ μετ' αὐτῆς Ἀλληλογραφίαν—τὸ Ἰοστεφίς Ἄστου πληροφορεῖ τὸν Ἀγγορολογιότατον διὰ τάχιστα τὸν εἶνε Μ. Ν. Α. ζητεῖ δὲ τὰ τοῦ Μπαμ Μπούμ καὶ τῆς Στρογμουλῆς Χορευτρίας—ἡ Ναυτοπούλα ἐρωτᾷ τὸν Ἰατρὸν τοῦ Συνδρομητῶν μετὰ τί θεραπεύεται ἡ φλυαρία τῆς γλώσσης καὶ τῆς πέννας—ὁ Ἀνθιὸς Στέφανος συγχαίρει τὸν Ἡρώα τῆς Σύρου διὰ τὸ βραβεῖόν του καὶ ζητεῖ τάχιστα του—Δημοσθένης ὁ Ρήτωρ, ὁ ὁποῖος ἐθαύμασε τὴν ἀρέλειαν, τὴν χάριν καὶ τὴν σοφιστικὴν τῆς ἐπιστολῆς τῆς Ναυτοπούλας (περὶ τοῦ κόσμου) τὴν πληροφορεῖ ὅτι οἱ αἱ φίλοι μου καὶ αἱ φίλαι μου τὴν θεωροῦν ὡς μίαν τῶν καλίστων των συναδέλφων, καὶ θὰ ἐλυποῦντο πολὺ ἂν ἔπαυε νὰ γράφῃ δι' ἐκείνην ποτε λόγον.—τὸ Ἀνθὸς τοῦ Παρνασσῶς πληροφορεῖ τὸν Παρνασσὸν διὰ τὰρχικά του εἶνε Ε. Α. ζητεῖ δὲ συγγνώμην διὰ τὴν ἀγροπορίαν—τὸ Δεσποτὶς Σταθροδρόνδου ζητεῖ τάχιστα τοῦ Λευκοπτεροῦ Ἀ

